

Врятуй мене

Про книгу

Вона — хороша дівчинка зі звичайної англійської родини, яка з дитинства мріє навчатися в Оксфорді. Він — золотий хлопчик, улюбленець долі, нащадок найзаможнішої династії в країні. Перед ним розкриті двері усіх престижних університетів. Що їх поєднує? Вчора вони ще не були навіть знайомі, а сьогодні не можуть жити одне без одного. Чи судилося їм бути разом? Дізнайтеся історію кохання Рубі й Джеймса з бестселера німецької письменниці Мони Кастен «Врятуй мене».

МОНА КАСТЕН

Братуцї

1

РУБІ

Моє життя розділене за кольорами:

Зелений — Важливо!

Бірюзовий — школа

Рожевий — організаційний комітет Макстон-холу

Бузковий — сім'я

Оранжевий — харчування і спорт

Пункти бузковим (зробити фото вбрання Ембер), зеленим (придбати нові ручки) і бірюзовим (запитати у місіс Вейкфілд про навчальний матеріал для роботи з математики) я сьогодні вже виконала. Це, безперечно, найкраще відчуття у світі — відмічати один пункт у моєму списку справ. Іноді я навіть записую завдання, які вже давно зробила, лише для того, аби одразу ж їх викреслити. Щоправда, у такому разі — непримітним світло-сірим, щоб самій собі не скидатись на шахрайку.

Якщо відкрити мій органайзер, то одразу можна помітити, що мої будні значною мірою складаються із зеленого, бірюзового і рожевого. Проте десь тиждень тому, перед початком нового навчального року, з'явився новий колір:

Золотий — Оксфорд.

Першим завданням, яке я занотувала новою ручкою, було:

Забрати у містера Саттона рекомендаційний лист.

Я проводжу пальцями по літерах із металевим відблиском.

Всього лише один рік. Останній рік у коледжі «Макстон-хол». Мені здається майже неймовірним те, що незабаром все врешті почнеться. Можливо, за триста шістдесят п'ять днів я сидітиму на семінарі про політику, а викладатимуть у мене найрозумніші люди світу.

Усе в мені кипить від хвилювання, коли я думаю про те, що невдовзі довідаюсь, чи здійсниться моє найзаповітніше бажання. Чи я справді впоралась із цим і зможу навчатись. У Оксфорді.

У моїй сім'ї ще ніхто ніколи не навчався у вищому навчальному закладі, і я знаю, що в'яла посмішка моїх батьків не самозрозуміла річ, коли я вперше заявила, що хотіла б вивчати філософію, політологію і економіку у Оксфорді. Тоді мені було сім.

Але навіть зараз — через десять років — нічого не змінилось, хіба що до моєї цілі рукою подати. Як і раніше, мені видається сном, що я взагалі так далеко дійшла. Знову і знову ловлю себе на думці, що мене переповнює страх раптово прокинутись і зрозуміти, що я все ще ходжу у мою стару школу, а не в Макстон-хол, одну з найпрестижніших приватних шкіл Англії.

Кидаю погляд на годинник, що висить над громіздкими дерев'яними дверима класу. Ще три хвилини. Завдання, які ми мали опрацювати, я зробила ще вчора ввечері, і зараз мені не залишається нічого іншого, як чекати на те, що цей урок зрештою закінчиться. Я нетерпляче гойдаю ногою, за що одразу ж отримую удар у бік.

— Ай, — шиплю я і хочу дати здачі, але Лін швидша і вона вивертається. Її рефлексии неймовірні. Гадаю, що це пов'язано з

тим, що Лін ще з початкової школи займається фехтуванням. Зрештою там же треба вміти наносити удар блискавично.

— Не будь такою непосидючою, — кидає вона, не відводячи її погляду від списаного аркуша. — Ти мене нервуєш.

Це мене насторожує. Лін ніколи не нервується. Принаймні не настільки, аби визнавати чи показувати це. Але зараз я справді помічаю напад занепокоєння у її очах.

— Вибач. По-іншому не можу. — Знову проводжу пальцями по літерах. Останні два роки я робила все для того, щоб не відставати від своїх однокласників. Щоб стати кращою. Щоб довести усім, що я по праву вчуся у Макстон-холі. І зараз, коли починається процес подання заяв в університети, я відчуваю неспокій. Навіть, якщо б я й хотіла, то нічого не могла б із цим подіяти. Щоправда, виглядає так, ніби Лін відчуває те саме і мене це трохи заспокоює.

— Чи вже, власне кажучи, привезли плакати? — питає Лін. Вона скоса дивиться на мене, при цьому одне пасмо чорного волосся до плечей спадає на її обличчя. І Лін нетерпляче відкидає його з лоба.

Я хитаю головою. — Ще ні. Точно будуть сьогодні по обіді.

— Ок. Завтра після біології поділимо їх, домовились?

Я показую на відповідний рядок рожевого кольору у моєму органайзері, і Лін задоволено киває. Ще раз дивлюсь на годинник. Насилу стримую себе, щоб знову не гойдати ногами. Замість цього починаю якомога непомітніше пакувати свої ручки. Вони усі мають лежати пером у одному напрямі, тому мені все одно треба більше часу.

Проте золотий я не спаковую, а святково вставляю за резинову ґумку свого планера. Перекручую ковпачок так, щоб він дивився до переду. Тільки так виглядає правильно.

Коли нарешті дзвенить дзвінок, Лін зривається із свого крісла настільки швидко, що мені важко назвати це людським рефлексом. Я дивлюсь на неї з високо піднятими бровами.

— Не дивись так, — каже вона, паралельно перекидаючи сумку через плече. — Це ти почала!

Я нічого не відповідаю, а тільки закидаю з пів усмішкою решту своїх речей.

Лін і я першими покидаємо клас. Швидкими кроками ми перетинаємо західне крило Макстон-холу і звертаємо на наступному розхресті ліворуч.

Перші декілька тижнів я постійно блудила у цій величезній будівлі й більше ніж раз запізнювалась на уроки. Мені було геть незручно, навіть якщо вчителі не втомлювались запевняти, що такі ж труднощі у більшості новачків у Макстон-холі. Школа схожа на замок. П'ять поверхів, південне, західне і східне крило і три прибудови, у яких викладають музику й інформатику. Розхрестя і ходи, де можна заблукати, незчисленні, і те, що не всі сходи автоматично ведуть на певний поверх, може довести до відчаю кого завгодно.

Хоча я спершу зовсім губилась, тепер вже знаю цю будівлю, як свої п'ять пальців. І навіть цілком впевнена, що знайшла б дорогу до кабінету містера Саттона хоч би й з закритими очима.

— Я теж мала б попросити містера Саттона, щоб він написав мені рекомендаційний лист, — пробубоніла Лін, коли ми

проходили коридором. Праворуч від нас високі стіни оздоблені венеційськими масками — мистецький проект минулорічних випускників. Я вже неодноразово застигала перед ними і милувалась грайливими деталями.

— Чому? — питаю я і подумки занотовую, що треба сказати нашому сторожеві, аби він помістив маски у безпечне місце, перш ніж на вихідних тут почнеться вечірка «Back to school»*.

— Бо він любить нас відтоді, як ми разом організовували випускний вечір, і знає, наскільки ми активні й як багато працюємо. До того ж він молодий, честолюбний і сам нещодавно тільки закінчив Оксфорд. «Боже, я б собі зараз дала ляпаса, що я теж до цього не додумалась».

Я поплескую Лін по руці.

— Місіс Марр також навчалася у Оксфорді. Окрім того, я думаю, що це виглядає навіть якось краще, якщо тебе рекомендує хтось, хто має трохи більше професійного досвіду, ніж містер Саттон.

Вона скептично дивиться на мене.

— Ти хіба шкодуєш, що попросила його про це?

Я лише знизую плечима. Містер Саттон випадково дізнався у кінці минулого навчального року, що я марю навчанням у Оксфорді, й одразу ж запропонував мені розпитувати його про все, що мене цікавить. Навіть якщо він і вчився на іншій спеціальності, ніж планую я, він все ж може поділитись купою інсайдерської інформації, яку я жадібно всотувала і згодом ретельно записувала у своєму планері.

— Ні, — врешті відповідаю я. — Я впевнена, що він знає, у чому суть рекомендації.

У кінці коридору Лін має повертати наліво. Ми домовляємось пізніше ще поговорити по телефону і швидко прощаємось. Я кидаю погляд на свій годинник — п'ять хвилин до пів на другу — і пришвидшую темп. Моя зустріч із Саттоном — о пів на другу, і я у жодному разі не хочу запізнитись. Я проходжу повз високі вікна доби Ренесансу, через які у коридор падає золоте вересневе світло, і протискаюсь через групу школярів, одягнених у таку ж шкільну форму королівського синього кольору.

Ніхто не звертає на мене уваги. Тут, у Макстон-холі, такі порядки. Хоча ми всі носимо однакову уніформу — спідниці в синьо-зелену клітинку для дівчат, бежеві штани для хлопців, і зшиті за мірками темно-сині піджаки для всіх, неважко помітити, що я цьому, власне кажучи, не належу. Тоді як мої однокласники з'являються у школі з дорогими дизайнерськими сумками, матеріал мого рюкзака кольору хакі став таким тонким, що я кожного дня чекаю, що він порветься. Я намагаюсь не давати себе принижувати, навіть якщо дехто тут і поводить ся так, ніби їм належить ця школа, бо вони походять із заможних родин. Для них я невидима, і я роблю все для того, щоб так і було. Тільки не привертати до себе уваги. Досі це добре спрацьовувало.

Зі спрямованим униз поглядом пробираюсь повз решту учнів і проходжу останній поворот направо. Треті двері з лівого боку — це двері містера Саттона. Між дверима його кабінету і дверима сусіднього стоїть важка дерев'яна лавка, і я поглядаю то на неї, то на свій годинник. Залишилось дві хвилини.

Я не витримаю жодної секунди більше. Рішуче розгладжую свою спідницю, поправляю піджак і перевіряю, чи на місці моя краватка. Тоді підходжу до дверей і стукаю.

Жодної відповіді.

Зітхнувши, я все ж сідаю на лавку і дивлюсь у обидва напрямки коридору. Може, він швидко пішов трохи перекусити. Або випити чаю. Або кави. Це наводить мене на думку, що мені не варто було сьогодні пити жодної. Я й без того була досить занепокоєна, але мама приготувала забагато і мені не хотілось її виливати. Зараз, коли я знову кидаю погляд на свій годинник на руці, мої долоні злегка тремтять.

Пів на другу. Точно до хвилини.

Вкотре дивлюсь вздовж коридору. Нікого не видно.

Може, я недостатньо голосно постукала. Або... Ця думка пришвидшує мій пульс — я все сплутала. Мабуть, наша зустріч не сьогодні, а завтра? Я поспіхом розкриваю блискавку свого рюкзака і виймаю свій планер. Але коли дивлюсь всередину — все правильно. Правильна дата, правильний час.

Хитаючи головою, знову закриваю свій рюкзак. Зазвичай, я не така спантеличена, але тільки думка про те, що з моєю заявою на навчання може щось не вдатись і що через це мене можуть не прийняти в Оксфорд, псує мої нерви.

Подумки повчаю себе, що треба отямитись. Рішуче підводжуся, йду до дверей і знову стукаю.

Цього разу я чую якийсь звук. Наче щось впало на землю. Обережно прочиняю двері й заглядаю всередину.

Моє серце завмирає.

Я добре чула.

Містер Саттон тут.

Але... він не сам.

На його письмовому столі сидить жінка, яку він пристрасно цілує. Він стоїть між її ніг, поклавши обидві руки на її стегна. Наступного моменту він хапає її міцніше і підтягує допереду до краю столу. Вона тихо стогне у його рот, коли їхні уста повторно з'єднуються, і влітає руки у його темне волосся. Я не можу розрізнити, де починається один і закінчується інша.

Було б добре, якби я могла відвести погляд від обох. Але у мене не виходить. Не можу й тоді, коли він далі засовує руки під її спідницю. Не можу, коли чую її важке дихання і вона тихо стогне: «О Боже, Грехам».

Коли я врешті виходжу зі стану заціпеніння, то більше не можу пригадати, як працюють мої ноги. Я перечіпляюсь через поріг і двері так рвучко відчиняються, що грюкають об стіну. Містер Саттон і ця жінка зістрибують один з одного. Він круто повертається і бачить у дверях мене. Я відкриваю рота, щоб вибачитись, але в мене виходить тільки сухе покашлювання.

— Рубі, — проказує містер Саттон задихавшись. Його волосся зовсім розкуйовджене, верхні гудзики сорочки розстебнуті, а обличчя розчервонилось. Він мені здається чужим і зовсім не моїм вчителем.

Я відчуваю, як на щоках спалахує вбивча задуха. — Я... вибачте... Я думала, що ми...

Тоді обернулась ця молода жінка і кінець речення застряг у горлі. Мій рот відкривається і все тіло проймає неймовірний холод. Її бірюзово-блакитні очі так само широко відкриті, як і мої. Вона рвучко відвертає погляд, опускає його на свої дорогі

підбори, блукає ним по підлозі, тоді безпорадно дивиться на містера Саттона, Грехема, як вона щойно простогнала.

Я її знаю. Особливо знайомий мені її світло-рудий, бездоганно накручений хвіст, що завжди метляється переді мною на історії.

На уроці містера Саттона.

Дівчину, що саме пестилась із моїм вчителем, звати Лідія Бофорт.

Мені паморочиться в голові. Окрім того я певна, що у будь-який момент мене може знудити.

Я не зводжу очей з обидвох і все намагаюся стерти останні хвилини з моєї пам'яті, але це неможливо. Я знаю, але й містер Саттон і Лідія знають — я чітко можу прочитати це на їхніх шокованих обличчях. Роблю крок назад, а містер Саттон із простягнутою рукою один на зустріч мені. Знову чіпляюсь через поріг і він мене підхоплює.

— Рубі, — починає він, але шум у вухах стає все гучнішим.

Я розвертаюсь і кидаюсь бігти. Позаду чую, як містер Саттон знову промовляє моє ім'я, цього разу значно голосніше.

Але я просто жену далі. І ще далі.

* «Знову у школу» (з англ.).

2

ДЖЕЙМС

Хтось нівечить мій череп пневматичним молотком.

Це перше, що я усвідомлюю, коли повільно прокидаюсь. Друге — голе тепле тіло, що наполовину лежить на мені.

Кидаю погляд убік, але впізнаю лише пучок медового волосся. Не можу пригадати, щоб я з кимось покидав вечірку Рена Чесно кажучи, я взагалі не пригадую нічого про те, як покидав вечірку. Знову закриваю очі й намагаюсь відтворити у пам'яті картинки минулого вечора, але одне, що я ще знаю, це кілька незв'язних уривків думок: я, п'яний на столі. Голосний сміх Рена, коли падаю звідти і приземляюсь перед його ногами на підлозі. Попереджувальний погляд Алістера, коли я танцюю надто близько до його старшої сестри і міцно притискаюсь до її дупи.

О, фак.

Обережно підіймаю руку і забираю волосся з лоба дівчини.

Подвійний фак.

Алістер мене приб'є.

Я різко сідаю. У моїй голові стріляє колючий біль, і на якийсь момент мені темніє в очах. Елейн бурмоче біля мене щось незрозуміле і розвертається на інший бік. Водночас я констатую, що пневматичний молоток це не що інше, як мій телефон, що лежить на нічному столику і вібрує. Я ігнорую його і шукаю на підлозі свій одяг. Один черевик знаходжу біля ліжка, інший — одразу біля дверей під моїми чорними штанами і

ременем до них. Моя сорочка лежить на коричневому шкіряному кріслі. Одягаючи її, помічаю, що бракує кількох гудзиків. Я зітхаю і палко сподіваюсь, що Алістера тут вже немає. Йому краще не бачити ані моєї знищеної сорочки, ані червоних подряпин, які Елейн залишила своїми рожевими нігтями на моїх грудях.

Мій телефон знову починає вібрувати. Я кидаю погляд на дисплей — висвічується ім'я мого батька. Чудово. Зараз майже друга звичайного шкільного дня і відчуваю, що моя голова може вибухнути у будь-який момент, а я, з усією певністю, займався сексом з Елейн Еллінгтон. Останнє, що мені зараз треба — це чути голос мого тата у моєму вусі. Я рішуче скидаю виклик.

Чого мені все ж таки треба, це взяти душ. І чисті лахи. Я вислизаю із гостьової Рена і якомога тихіше зачиняю за собою двері. На сходах вниз мені трапляються сліди вчорашньої ночі — на поручнях висить якийсь бюстгалтер і багацько іншого вбрання, повсюди у фойє розкидані бокали, склянки і тарілки з рештками їжі. У повітрі стоїть запах алкоголю і дим. Важко не помітити, що ще кілька годин тому тут була вечірка.

У вітальні я знаходжу Сирила і Кешава. Сирил прилаштувався на дорожезній білій канапі батьків Рена, а Кеш сидить у м'якому кріслі біля каміна. На колінах він зручно примостив собі якусь дівчину, що вплітає руки у його довге чорне волосся і пристрасно цілує його. Обое виглядають так, ніби вечірка має знову початись. Коли Кеш ненадовго вивільняється від неї і помічає мене, то закидує голову і заливається сміхом. Проходячи повз, показую йому середній палець.

Розкішні скляні двері, що ведуть у сад Фіцджеральдів, відчинені навстіж. Я виходжу і мушу примружити очі. Сонячне світло не особливо яскраве, проте наче жалить мене прямо у скроню. Я обережно розглядаюсь. Тут, надворі, виглядає не краще, ніж усередині будинку. Радше навпаки.

На лежачах біля басейну знаходжу Рена і Алістера. Вони схрестили руки за головою і за окулярами сховали очі від сонця. Лише якийсь момент вагаюсь, тоді все ж плентаюсь до них.

— Бофорте, — весело промовляє Рен і підсуває окуляри доверху так, що вони сідають на його чорне кучеряве волосся. Хоча він і широко осміхається, але я все ж можу помітити, наскільки бліда його темно-коричнева шкіра. У нього точно добряче похмілля, так само, як і в мене. — Гарна нічка?

— Не можу так добре пригадати, — відповідаю я і наважуюсь глянути у бік Алістера.

— Йди до біса, Бофорте, — каже він, не дивлячись на мене. Його волосся виблискує золотом на полудневому сонці. — Я ж казав тобі, щоб ти і пальцем не торкався моєї сестри.

Я очікував на таку реакцію. Без жодного здивування піднімаю брову. — Я не тягнув її в моє ліжко. Не вдавай, ніби вона сама не може вирішувати, з ким їй займатися сексом.

Алістер стражденно морщить обличчя і бурмоче щось незрозуміле.

Я сподіваюсь, що він знову спам'ятається і не буде вічно закидати мені це, врешті я ж не можу повернути час назад. Власне кажучи, не маю жодного бажання виправдовуватись перед своїми друзями. Достатньо часто мушу робити це вдома.

— Котися, ти розіб'єш їй серце, — каже Алістер за деякий час і дивиться на мене через дзеркальне скло авіаторів. Хоча я й не можу побачити його очі, все ж знаю, що його погляд не сердитий, а радше розчарований.

— Елейн знає Джеймса, відколи їй п'ять, — втручається Рен. — Вона точно знає, що їй від нього чекати.

Рен правий. Елейн і я вчора обоє знали, на що підписалися. І навіть якщо я заледве можу щось пригадати, все ж чітко чую її задиханий голос: Це станеться тільки раз, Джеймсе. Один єдиний раз.

Алістер не хоче вірити у це, але його сестра така ж несентиментальна, як і я.

— Якщо твої батьки дізнаються про це, вони одразу ж оголосять про заручини, — додає за якийсь час Рен.

Я невдоволено кривлю кутики рота. Мої батьки вже давно прагнуть заручити мене з Елейн Еллінгтон або з будь-якою іншою дочкою з забезпеченої родини з величезним спадком. Але у вісімнадцять років я точно маю цікавіші справи, ніж гаяти час на думки про те, що або хто чекає на мене після закінчення школи.

Навіть Алістер зневажливо пирхає. Здається, йому теж не до вподоби ідея бачити мене новим членом своєї родини. Я з вдаваною образою притискаю руку до грудей. — Це звучить так, ніби ти не хочеш, щоб я став твоїм швагром.

Зараз він підсовує окуляри догори у своє кучеряве волосся і блискає на мене темними очима. Повільно, як хижак, він підіймається з лежака. Хоча у нього і ставна фігура, я знаю,

наскільки він може бути сильним і швидким. У цьому я досить часто пересвідчувався на власній шкурі під час тренувань.

Погляд, який він кидає на мене, дає мені зрозуміти, що у нього на думці.

— Я попереджаю тебе, Алістере, — бурчу я і роблю крок назад.

Все стається так швидко, що я не встигаю і оком кліпнути. Раптом він стоїть просто переді мною. — Я тебе також попереджав, — відповідає він. — На жаль, тебе це не цікавило.

У наступний момент він дав мені штурхана у груди. Я оступаюсь назад, просто у басейн. Падіння вибиває повітря з моїх легень і якусь мить я не знаю, де верх, а де низ. Вода гуде у моїх вухах, а пульсуючий біль у голові відчувається під водою ще гірше.

Проте я виринаю не одразу. Дозволяю своєму тілу розслабитись і застигаю у тій самій позі обличчям донизу. Я витріщаюсь на плитку у басейні, яку можу лише невиразно розрізнити, і рахую подумки секунди. На якусь мить я закриваю очі. Майже ідилічно тихо. За пів хвилини у мене закінчується повітря і збільшується тиск на груди. Я пускаю останню драматичну бульбашку, ще трохи чекаю, а тоді...

Алістер стрибає у басейн і хапає мене... Він тягне мене за собою на поверхню, і коли я відкриваю очі й бачу його шокований погляд, мушу одразу пирскнути і жадібно хапати повітря.

— Бофорт! — він дико кричить і накидається на мене. Його кулак поцілює у мій бік — прокляття, його удари міцні, — й він намагається рукою захопити знизу мою шию. Через те, що він

нижчий від мене, це працює не так, як він сподівався. Ми якийсь момент боремося, тоді я дориваюся і хапаю його. Із легкістю підіймаю його догори і відштовхую якомога далі від себе. До моїх вух долунає сміх Рена, коли Алістер із голосним плюскотом йде під воду. Коли він знову виринає, то якусь мить злісно витріщається на мене, через що я мушу ще раз приснути. Алістер, як і всі Еллінгтони, має достоту ангельське обличчя. Навіть коли він хоче виглядати загрозливо, то його світло-коричневі очі разом із білявими локонами і офігенно ідеальні риси обличчя роблять це просто неможливим.

— Ти мудак найвищого сорту, — вигукує він і бризкає на мене струмінь води.

Я протираю рукою своє лице. — Сорі, брат.

— Добре вже, — відповідає він, але далі хлюпає на мене водою. Я широко розставляю руки і підкоряюсь. Нарешті він припиняє, і коли я дивлюсь на нього, то лише глузливо киває головою.

Тоді я розумію, що між нами все залагоджено.

— Джеймсе, — звідкись чую знайомий голос.

Я підпливаю ближче. Моя сестра-близнючка стоїть на краю басейну і заступає сонце. Вчора вона не була на вечірці, і якусь мить мені здається, що вона хоче всипати мені по перше число, бо я з хлопцями сьогодні прогуляв уроки. Але я добре придивляюсь, і по шкірі пробігають дрижаки: її плечі обвисли, руки безсило звисають вздовж тіла. Уникаючи наших поглядів, вона втупилась у свої ноги.

Якомога швидше я пливу до неї і виходжу з басейну. Мені байдуже, що я такий мокрющий, хапаю її за плечі, змушую

підняти голову і глянути на мене. Мій шлунок робить сальто. Обличчя Лідії червоне і набрякле. Вона, напевно, плакала.

— Що сталося? — запитую я і міцніше обіймаю її руками. Лідія хоче відвернути голову, але я не даю цього зробити. Я хапаю її за підборіддя, щоб вона не могла відвернути погляд.

У її очах блищать сльози. Мені пересихає у горлі.

— Джеймсе, — шепоче вона хрипким голосом. — Я наламала дров.

3

РУБІ

— Тут буде чудово, — каже Ембер і вмощується між живоплотом і яблунею.

Весь наш невеликий сад засаджений яблунями, які ми ще мусимо збирати. Але навіть коли наші батьки вже кілька днів напосідають — Збирання яблук записано бузковим у моєму планері аж на четвер.

Я вже знаю, що у той момент, коли ми з Ембер принесемо у будинок кошки, між мамою і татом вибухне сварка, хто отримає більшу долю. Як і кожного року мама саме планує пекти кекс і пиріжки, які вона зможе викласти на пробу у хлібному, тоді як тато хоче приготувати сотні різних видів мармеладу з найдивовижнішими смаками. На відміну від мами, він, на жаль, не має нікого у мексиканському ресторані, де він працює, кому він дав би їх на пробу. Це означає, що ми з Ембер, зі всією певністю, знову мусимо стати піддослідними кроликами, що на випадок нового рецепту тортильї справді класно, але якщо готуватиметься яблучний мармелад із кардамоном і чілі, то взагалі ні.

— Як ти думаєш?

Ембер стоїть у натренованій позі переді мною. Кожного разу я знову і знову дивуюся, наскільки добре вона це вміє. Її постава легка, вона трохи хитає головою, щоб локони її світло-каштанового волосся ще більше розтріпались. Коли вона посміхається, її зелені очі по-справжньому сяють, і я запитую

себе, як їй вдається після сну бути такою бадьорою. Я ще досі не змогла зачесати своє волосся, і моя пряма гривка точно стоїть вертикально у напрямку неба. А мої очі, такого ж кольору, що і в Ембер, взагалі не блищать. Навпаки, вони такі втомлені й сухі, що я постійно мушу примружуватись, щоб позбутись неприємного печіння.

Зараз кілька хвилин за сьому ранку, а я пів ночі просто лежала і мені не сходило з думки те, що я побачила вчора після обіду. Коли Ембер годину тому зайшла до моєї кімнати, мені здалось, що я тільки-но заснула.

— Ти чудово виглядаєш, — відповідаю я і високо піднімаю маленьку цифрову камеру. Ембер дає мені сигнал і я знімаю три фото, після того вона змінює позу, повертається набік і кидає на мене, а точніше — на камеру, погляд через плече. Сукня, яка сьогодні на ній, має чорний комірець типу «Пітер Пен» і примітний синій взір. Вона потягнула її у мами і дещо змінила, щоб проглядалась талія.

Відколи я пригадую себе, для Ембер надважливо, і вона постійно бореться з цим: знайти одяг для своєї тілобудови, що має лінію талії. На жаль, ринок не переповнений таким товаром, і їй постійно доводиться імпровізувати. На свій тринадцятий день народження вона забажала від батьків свою першу власну швейну машину, на якій вона відтоді шие одяг, який їй до вподоби.

До того ж Ембер точно знає, що їй личить. Вона добре відчуває вуличний стиль. Свою сьогоднішню сукенку сестра поєднала з джинсовою курткою і білими снікерсами з сріблястими зап'ятками, які вона розмалювала власноруч.

Кілька днів тому в одному журналі про моду мені кинулась у вічі куртка, матеріал якої виглядав як той, з якого роблять мішки для сміття. Я зморщила носа і швидко перегорнула сторінку, але коли думаю про це зараз, то впевнена на всі сто відсотків, що Ембер подала б її як супермодель.

Безперечно, тут багато пов'язано із впевненістю в собі, яку вона випромінює — перед камерою, але й у реальному житті також.

Проте так було не завжди. Я пригадую собі ще ті дні, коли вона геть нещасна забивалась у своїй кімнаті, бо з неї кепкували у школі. Тоді Ембер справляла враження маленької і чутливої, але з часом вона навчилась сприймати своє тіло й ігнорувати те, що інші кажуть про неї.

Для Ембер не проблема назвати себе «товстою». — Це як у Гаррі Поттері, — завжди говорить вона, коли хтось дивується вибором цього слова. — Ім'я «Волдеморт» таке страхітливе лише тому, що ніхто не наважується його вимовити. Так само і зі словом «товста» — хоча це тільки-но опис, як і «струнка» або «худя». Це просто слово — і навіть не погане.

Це був довгий шлях, поки Ембер навчилась цьому, що й стало причиною того, що вона почала вести блог. Їй хотілося допомагати людям приймати себе у схожій до її ситуації. Уже більше ніж рік Ембер заявляє на цілий світ, що вважає себе гарною такою, як є, і своїми пристрасними дописами на тему моди плюс-сайз навіть створила спільноту, у якій вважається взірцем і джерелом натхнення.

Навіть мама, тато і я навчились у неї дуже багатьом речам, не в останню чергу через те, що Ембер постійно підкидала нам

статті на цю тему, і безмежно пишаємось тим, чого вона досягла.

— Думаю, вже щось є, — кажу я після того, як зняла її у третій позі. Ембер відразу підходить до мене і хапає камеру. Коли вона проклацує фото, її ніс критично морщиться. Але коли натрапляє на світлину, де дивиться через плече, врешті посміхається.

— Ця мені підходить. — Вона чмокає мене у щоку. — Дякую.

Ми разом повертаємось через сад до будинку і намагаємось ставити ноги так, щоб не роздушити опалі яблука. — Коли буде опубліковано пост? — запитую я.

— Думаю, завтра по обіді. — Вона боком дивиться на мене. — Маєш на увазі, чи матимеш сьогодні ввечері час переглянути його?

Власне кажучи, ні. Після уроків я мушу розвісити плакати про вечірку на вихідних, а потім доопрацювати свій реферат з історії. Крім того, маю обдумати план, як дістати свій рекомендаційний лист так, щоб не довелося розмовляти з містером Саттоном. Сама думка про вчорашнє — Лідія Бофорт на його письмовому столі й він між її ніг — знову викликає в мене нудоту. Шамотіння, яке вчора обоє видавали...

Помахом руки намагаюсь вибити з голови ці спогади, що призводить лише до того, що Ембер із подивом дивиться на мене.

— Охоче зроблю, — швидко проказую я і протискаюсь повз неї у вітальню. Я не можу подивитись Ембер у вічі. Якщо вона помітить круги під моїми очима, то одразу знатиме, що щось тут не так, а її питання мені зараз геть ні до чого.

Ні до чого, бо не можу ніяк викинути з голови приглушений стогін містера Саттона, байдуже, скільки б не намагалась.

— Доброго ранку, золотце.

Голос матері змушує мене здригнутись, і я якомога швидше стараюсь опанувати своє обличчя і виглядати нормально. Або так, як не виглядає той, хто щойно спіймав свого вчителя на зляганні з його ученицею.

Мама підходить до мене і чмокає мене у щоку. — Все гаразд? Маєш втомлений вигляд.

Мабуть, мушу все ще повправляти нормальний вираз обличчя.

— Так, мені треба тільки кофеїну, — бурмочу і відхиляюсь від неї у сторону столу зі сніданком. Вона наповнює чашку кави і ще раз проводить рукою по моїй голові, перш ніж поставити її переді мною на столі. Тим часом Ембер йде до тата і показує йому фото, які я їй зробила. Він одразу ж відкладає убік газету і нахилиється над екраном. Тато посміхається і його маленькі зморшки навколо кутиків рота стають глибшими. — Дуже красиво.

— Впізнаєш сукню, любий? — запитує мама. Вона схиляється ззаду і кладе руку на його плече.

Тато трохи піднімає камеру і погляд за скельцями окулярів для читання стає задумливим. — Це... це та сукенка, яку ти мала на нашій десятій річниці? Він дивиться через плече на маму, і вона киває. Мама і Ембер мають майже однакову тілобудову, завдяки чому сестра на початку своєї швейної кар'єри і мала деякий одяг, з яким могла достатньо експериментувати. Спершу мама завжди засмучувалась, коли

Ембер недобре прострочувала щось і так чи інакше псувала одяг, але зараз це майже не трапляється. Тепер вона радіє з усього, що начакловує Ембер з її старих суконь і блузок.

— Я позначила талію і пришила комірець, — додає Ембер. Вона сідає за стіл і насипає пластівці у одну із мисок, які мама завбачливо для нас поставила.

На татовому обличчі розпливається усмішка. — Вона справді стала дуже гарною, — каже він і бере маму за руку. Батько тягне її, поки мамине лице не зупиняється на його рівні, і ніжно її цілує.

Ми з Ембер переглядаємось, і я знаю, що вона думає те, що і я: Уф. Наші батькі настільки закохані, що комусь може стати й погано від цього. Але ми холоднокровно це зносимо. І коли подумаю, що сталось із сім'єю Лін, то ціную, що маю повну родину. Хоча й для міцного зв'язку між нами ми мусимо добряче працювати.

— Скажи мені, коли твій пост буде опубліковано, — каже мама, після того, як сіла біля тата. — Я хочу зразу ж його прочитати.

— Окей, — відповідає Ембер із повним ротом.

Ми мусимо поспішати, якщо хочемо встигнути на шкільний автобус, тому я й розумію, чому вона так жадібно ковтає.

— Але ти ж глянеш перед цим на нього, правда? — тато запитально звертається до мене.

Вже понад рік тато і далі скептично налаштований до блогу, який веде Ембер. Для нього інтернет досить непевна штука, особливо непевна, коли його дочка публікує свої фото і думки. Переконати тата у тому, що блог про моду плюс-сайз — це

класна ідея, коштувало Ембер неабияких зусиль. Але вона з таким ентузіазмом і сміливістю віддавалась своєму Bellbird**, що тато, власне, не мав іншого вибору, як дозволити їй це. Однією його умовою було, що я як розважлива старша сестра маю вчитувати статті для блогу і контролювати фото, перш ніж вона їх запостить, аби жодна деталь нашого приватного життя не потрапила у мережу. Але його хвилювання безпідставні. Ембер працює старанно й професійно, і я подивовую її за те, чого вона досягла за такий короткий проміжок часу з Bellbird.

— Ну звичайно. — Я також засовую в рот ложку з пластівцями і запиваю її великим ковтком кави. Зараз Ембер дивиться на мене з огидою, але я її ігнорую. — Сьогодні прийду трохи пізніше, щоб ви просто не дивувалися.

— Багато всього в школі? — запитує мама.

Якби ти тільки знала.

Краще я б вже розказала мамі, татові й Ембер, що сталося. Знаю, що після цього мені полегшає. Але я не можу. Мій дім і Макстон-хол — це два різні світи, які нічого не поєднує. І я вирішила для себе, що ніколи не змішуватиму їх. Тому ніхто у моїй школі не знає нічого про мою сім'ю, а моя сім'я нічого не знає про те, що відбувається у Макстон-холі. Цю межу я визначила у мій перший день у цій школі, і це було найкраще рішення, яке я тільки могла прийняти. Знаю, що Ембер нерідко сердиться через мою замкнутість, і кожного разу мене гризе сумління, коли моїм батькам не вдається швидко приховати розчарування, коли на їхнє: «Як пройшов твій день?», — не чують у відповідь нічого більше, окрім як: «Нормально». Все ж

мій дім для мене є оазою спокою. Тут має цінність сім'я і доброзичливість, вірність і любов. У Макстон-холі цінність має тільки одне: гроші. І мене переповнює страх, що я зруйную нашу мирну місцину, якщо з собою щось притягну звідти.

Попри те, що мене не обходить, що там крутять містер Саттон і Лідія Бофорт, я їй так нікому про них не накапаю. Те, що у Макстон-холі ніхто нічого не знає про моє особисте життя, працює лише тому, що я твердо дотримуюсь правила, яке встановила собі сама: Тільки не привертати до себе уваги! Вже два роки я все роблю для того, аби залишатись непомітною для моїх однокласників і сидіти нижче трави.

Якщо я комусь розкажу про ситуацію з містером Саттоном або піду з цим до директора, то вибухне скандал. А я не можу так ризикувати, особливо зараз, коли я вже так близько до моєї цілі.

Лідія Бофорт і вся її сім'я, а передусім її огидний брат — це той тип людей, до яких маю залишатись на відстані гарматного пострілу. Бофорти керують найстарішою і водночас найбільшою мережею товарів для чоловіків у Англії. Вони причетні до багатьох справ не лише у країні, але й передусім у Макстон-холі. Навіть наші шкільні уніформи зроблені за їхніми ескізами.

Ні. Я у жодному разі не повинна тягатися з Бофортами.

Просто вдаватиму, що нічого не трапалося.

Коли врешті посміхаюся матері й бурчу: «Трохи шалено», — то знаю, як неприродньо це мусить виглядати збоку. Я ще більше вдячна, бо вона не розпитувала далі, а замість того без коментарів лише налила ще одну чашку кави.

Школа — це жах. Намагаюся сконцентруватись на предметі, але постійно десь літаю думками. Поміж уроками на мене нападає панічний страх наткнутися на містера Саттона чи Лідію де-небудь у коридорі, і я мчу у буквальному сенсі з одного класу в інший. Лін неодноразово коситься на мене, тому я мушу опанувати себе. Останнє, чого я хочу, це щоб вона почала ставити питання, на які я не можу дати їй відповіді. До того ж я цілком впевнена, що вона купилась на відмовку про те, що я вчора помилилась датою і не маю рекомендаційного листа.

Після останнього уроку ми разом йдемо у секретаріат і беремо плакати, які вчора нарешті отримали поштою. Я б залюбки пішла спершу в їдальню, бо мій живіт так голосно бурчав на біології, що навіть вчитель обернувся до мене, але у Лін блиснула ідея, що дорогою туди ми можемо повісити кілька плакатів і так заощадимо час.

Ми починаємо з актового залу, де прикріплюємо разом перший плакат до гігантських колон. Коли я впевнююсь, що клейка стрічка добре фіксує його, відходжу на кілька кроків дозаду і схрещую руки. — Що скажеш? — питаю у Лін.

— Чудово. Одразу ж привертатиме увагу кожного, хто заходитиме сюди через головний вхід. — Вона повертається до мене і посміхається. — Вийшло й справді гарно, Рубі.

Я ще якусь мить розглядаю сплетені чорні літери, що оголошують про «Back to school party». Даґ начаклував на правду фантастичну графіку — шрифт у поєднанні з неясковими крапинками золотого на сріблястому фоні виглядає благородно і гламурно, проте водночас і досить сучасно, щоб це зійшло для шкільної вечірки.

Макстон-хол славиться своїми легендарними вечірками. У цій школі святкують усе: початок навчального року, кінець навчального року, день заснування, Хеловін, Різдво, Новий рік, уродини ректора Лексінгтона... Бюджет, що надається на такі заходи, запаморочливо великий. Проте, як нам завжди нагадує Лексінгтон: імідж, який ми створюємо успішними івентами, не купиш ні за які гроші. Бо вечірки у Макстон-холі лише теоретично для учнів. У першу чергу сюди хочуть привабити батьків, спонсорів, політиків й інших грошовитих людей, що фінансують нашу школу і своєю підтримкою дбають, аби їхні діти отримали найкращий старт у житті — і опинялись просто у Кембриджі чи Оксфорді.

Коли я прийшла у цю школу, то мусила обрати якусь позакласну діяльність, і організаційний комітет видався мені найкращим вирішенням: мені подобається планувати і організовувати щось і тут я можу діяти на задньому плані, залишаючись непоміченою для моїх однокласників. Навіть не очікувала, що це мені принеситиме таке задоволення. І що через два роки я разом із Лін керуватиму усім колективом.

Лін обертається до мене з широкою посмішкою на обличчі. — Чи це не найкраще відчуття на світі, що нами ніхто не командує?

— Думаю, я б не витримала більше і одного дня під суворим наглядом Елейн Еллінгтон, не побивши її, — кидаю у відповідь, і Лін тихо хихотить. — Не смійся. Я серйозно.

— Я б залюбки на неї подивилась.

— А я б залюбки це зробила.

Елейн була нестерпною керівницею колективу — нечесною і лінивою, але, по правді кажучи, я ніколи її не зачіпала. Попри те, що зовсім не підтримую насильство, я б порушила своє правило: все робити для того, щоб не привертати до себе уваги.

Але зараз все і так вирішилось. Елейн здала випускні экзамени і покинула школу. А те, що її диктаторські замашки іншим членам команди подобались не більше, ніж мені, з'ясувалось, коли мене і Лін обрали її наступницями — факт, що досі здається мені неправдоподібним.

— Повісимо ще ці два плакати і підемо поїсти? — запитую я і Лін киває.

На щастя, коли ми заходимо в їдальню, то час найбільшого навантаження давно пройшов. Більшість учнів уже прямують на свої післяобідні курси або насолоджуються останніми променями сонця у шкільному парку. Зайняті лише поодинокі столи, так що нам із Лін вдається відхопити гарні місця біля вікна.

Попри це я намагаюсь не відводити погляд від своєї лазанї, коли баланую зі своєю тацею через цілий зал до нашого столика. Перш ніж сісти, кладу решту плакатів на крісло поруч, а мій рюкзак відставляю на підлогу, аж тоді наважуюсь роззирнутися. Лідії Бофорт ніде не видно.

Навпроти мене Лін розгортає перед собою свій планер, починає його вивчати і паралельно невеликими ковтками попиває апельсиновий сік. Я бачу китайські ієрогліфи, а також трикутники, кружечки й інші значки на сторінках і захоплююсь нею ще більше за її систему, що виглядає набагато крутіше, ніж кольори, з якими працюю я. Щоправда, пригадую, як одного

разу попросила Лін пояснити мені, що означають ті чи інші символи і для чого вона їх використовує, то за пів години втратила зв'язок і здалася.

— Ми забули залишити на полиці ректора Лексінгтона зразок плакату, — бурмотить вона і заправляє чорне волосся за вухо. — Мусимо відразу ж цим зайнятися.

— Звичайно, — проказую я з повним ротом. Певна, що на моєму підборідді залишився томатний соус, але мені геть байдуже. Очевидно, що я голодна, як вовк, бо окрім кількох пластівців від вчорашнього обіду і крихти в рот не брала.

— Маю ще сьогодні допомагати мамі з виставкою, — ділиться Лін і показує на один із китайських ієрогліфів. Її матір не так давно відкрила мистецьку галерею у Лондоні, де хоча справи і йдуть добре, все ж Лін мусить постійно їй підсобляти, навіть посеред тижня.

— Якщо тобі треба швидше йти, то можу сама розвісити решту, — пропоную їй я, але вона хитає головою.

— Коли ми приймали роботу, то домовились, що ділитимемо її порівну. Тож робимо це або разом, або не робимо цього зовсім.

Я посміхаюсь у відповідь. — Гарзд.

Ще на початку року я говорила Лін, що мені не важко час від часу робити частину її роботи. Мені подобається допомагати іншим. Передусім моїм друзям — бо їх у мене не так вже й багато. І знаю, що в неї вдома непроста ситуація і від неї часто вимагають більше, ніж це, власне, можливо. Перш за все, якщо подумати, що окрім того їй ще треба опрацювати матеріал наших уроків. Але Лін щонайменше така ж честолюбна і така ж

вперта, як і я — мабуть, це одна з причин, чому ми так добре ладнаємо.

Те, що ми знайшли одна одну, справді диво дивне. Бо коли я перейшла у Макстон-хол, то вона крутилась у зовсім інших колах. Тоді під час обідньої перерви Лін сиділа за одним столом з Еллейн Еллінгтон й її подругами, і мені ніколи б у голову не прийшла ідея заговорити до неї, навіть коли ми обоє були у організаційному комітеті й коли мені неодноразово кидалось у вічі, що вона веде свій планер так само педантично, як і я.

Але згодом її батько потрапив у гучний скандал, що призвело до того, що сім'я Лін не тільки втратила свої статки, але й кола, у яких вона оберталася. Раптово Лін опинилась на перервах наодинці — чи то її друзі не хотіли мати з нею справи, чи то Лін надто соромилась того, що сталося, того вже не знаю. Правда, знаю, як це, коли ні з того з сього ти втрачаєш усіх друзів. У мене так було, коли я перейшла сюди зі своєї старої школи у Гормсі. Я була усім перенавантажена — високими вимогами на уроках, позакласною діяльністю, самим фактом, що усі тут різуче відрізняються від мене — і мені якийсь час не вдавалося підтримувати контакт із школою Гормсі. Мої тамтешні друзі дали мені чітко зрозуміти, що вони про це думають.

Щоправда, опісля знаю, що справжні друзі без перестанку не кепкують над кимось, бо той охоче робить щось для школи. Я постійно відмахувалась із посмішкою від слів типу «кар'єристка» і «всезнайко», хоча для мене це геть не смішно. І я знаю, що це не має нічого спільного із дружбою, коли інші не можуть проявити хоч трохи розуміння до того, що ти у

особливій ситуації. Вони не запитали мене жодного разу, як у мене справи або чи можуть вони мене якось підтримати.

Тоді мені було невимовно боляче бачити, як припиняється ця дружба, тоді як у Макстон-холі нікому не було до мене діла або й як ніхто тут взагалі не помічав мене. Я не з багатой сім'ї. Замість дизайнерських сумок маю вже шестирічний старенький рюкзак, замість макбука — вживаний ноутбук, який мені перед початком навчального року придбали мої батьки. На вихідних я не тусуюсь на розтрублених вечірках, які всі обговорюють цілий наступний тиждень — для більшості моїх однокласників мене просто не існує. На даний час навіть вважаю, що це добре, але перші кілька тижнів у Макстон-холі я почувалась невимовно самотньою і ізольованою. Поки не познайомилась із Лін. Нас поєднав не лише той факт, що вона і я пережили щось схоже із нашими друзями. Лін також поділяє два мої найбільші захоплення: вона залюбки організовує своє життя і вона любить манга***.

Не можу сказати, чи познайомились би ми, якби не було ситуації з її батьками. Але навіть якщо і деколи мене не покидає відчуття, що вона сумує за тим часом, коли її ім'я мало вагу і коли вона оберталась із такими людьми, як Еллінгтони, все ж вдячна, що маю її.

— Тоді йди до ректора і повісь дорогою туди плакати біля бібліотеки і навчального центру. Решту я візьму на себе, згода? — пропоную я.

Піднімаю руку у напрямку Лін, щоб дати п'ять. На якийсь момент виглядає так, що вона хоче щось відповісти, але тоді

лише вдячно посміхається і плескає у мою долоню. — Ти найкраща.

Хтось відтягує назад стілець біля мене і сідає на нього. Лін за секунду біліє, як крейда. Я морщу лоба, коли вона з широко розплющеними очима витріщається то на мене, то на особу, що всідається біля мене, то знову на мене.

Дуже повільно повертаюся в сторону і дивлюсь прямо у бірюзово-блакитні очі.

Як і кожен у школі, я знаю ці очі, єдине — не бачила їх ще так близько. Вони — частина примітного обличчя з чорними бровами, вилицями, що вирізняються, і гордовито відшліфованим, гарним ротом.

Біля мене сів Джеймс Бофорт.

І дивиться на мене.

Зблизька він ще небезпечніший, ніж здалеку. Він один із тих у Макстон-холі, хто поводитьься так, ніби йому ця школа належить. І відповідно виглядає: його постава пряма і самовпевнена, його краватка чудово тримає форму. Власне кажучи, на ньому звичайнісінька шкільна уніформа виглядає першокласно, наче зшита по ньому. Мабуть, це пов'язано з тим, що її дизайном займалась його матір. Нечепурне в ньому лише світло-руде волосся, яке, на відміну від волосся сестри, не причесане на відмінно, а хаотично розкуйовджене.

— Привіт, — каже він.

Чи доводилось мені коли-небудь чути, як він говорить? Коли горлає на полі для лакросу або напідпитку на вечірках у Макстон-холі — авжеж, але не так. Його «привіт» звучить доволі знайомо, як і знайомий блиск у його очах. Він поводитьься так,

ніби це звична річ сідати біля мене на обідній перерві й звертатись до мене. При цьому ми ще ніколи не перекинулись і словом. І все має, власне, так і залишитись.

Обережно обертаюсь і важко ковтаю. Не всі, але точно кілька голів повернулись у нашу сторону. Таке відчуття, ніби надто сповзла маска, яку ношу вже два роки.

Геть недобре, геть недобре, геть недобре.

— Привіт, Лін. Не матимеш нічого проти, якщо вкраду на хвилику твою подругу? — запитує він, зовсім не зводячи з мене погляду. Його погляд настільки напружений, що по спині аж мороз проходить. Ще якийсь момент, поки розумію, що він сказав. У наступну мить повертаю голову до Лін і без слів намагаюсь їй дати зрозуміти, що я дещо проти, але вона зовсім не дивиться на мене, тільки на Джеймса.

— Звичайно, — прохрипіла Лін. — Йдіть вже.

Тільки встигаю підхопити з землі свій рюкзак, як рука Джеймса Бофорта лягає на мій поперек і він тягне мене з їдальні. Я спеціально пришвидшую крок, аби його рука зникла, але навіть після цього ще відчуваю його дотик, наче він вп'явся у мою шкіру через матеріал мого піджака. Він обводить мене навколо великих сходів у фойє і зупиняється за ними там, де нас більше не зможуть побачити учні, які ще заходять або виходять з їдальні.

Можу уявити, що йому треба. Оскільки за останні два роки він не глянув на мене жодного разу, це має бути щось пов'язане із ситуацією між його сестрою і містером Саттоном.

Коли я впевнююсь, що нас ніхто більше не може почути, обертаюся до нього. — Гадаю, я знаю, що тобі від мене потрібно.

Його уста витягуються у легеньку усмішку. — Справді?

— Послухай, Бофорте...

— Боюсь, що мушу перервати тебе на цьому місці, Робін. — Він робить крок у мою сторону. Я не поступаюь назад, а дивлюсь на нього із високо піднятою бровою. — Ти якомога швидше забудеш все, що вчора побачила, зрозуміло? Якщо я тільки довідаюсь, що ти оброниш бодай слівце про це, то подбаю, аби ти вилетіла зі школи.

Він втискає щось у мою руку. Оціпеніло опускаю очі й кам'янію, коли розумію, що це.

У моїй руці важка пачка п'ятдесятифунтових купюр. Я сухо ковтаю.

Таку кількість грошей я ще ніколи не тримала у руках.

Дивлюсь ввєрх. Зарозуміла осмішка Джеймса все пояснює. Вона чітко каже мені, що він точно знає, як мені можуть бути потрібні гроші. І що йому не вперше купляти чиюсь мовчанку.

Його погляд і ціла його постава такі самовдоволені, що мене раптом охоплює шалена лють.

— Ти це серйозно? — питаю зі зціпленими зубами і високо піднімаю пачку грошей. Я настільки розлючена, що мої руки аж тремтять.

Зараз він виглядає замисленим. Засовує руку у внутрішню кишеню свого піджака і виймає другу пачку й простягає мені. — Тут близько десяти тисяч.

Геть розгублена витріщаюь то на гроші, то на його обличчя.

— Якщо триматимеш язик на припоні до кінця семестру, то можемо подвоїти суму. Втримаєшся до кінця навчального року, то помножимо її на чотири.

Його слова знову і знову повторюються у моїй голові, а у моїх жилах просто кипить кров. Як він стоїть переді мною, кидає до моїх ніг десять тисяч фунтів і хоче закрити мені рота. Ніби це ніщо. Ніби саме так роблять, коли у твоїх батьків грошей кури не клюють. Раптом цілком чітко усвідомлюю:

Не можу терпіти Джеймса Бофорта.

Я зневажаю його. Його і все, що його стосується.

Як він живе — без поваги і страху наслідків? Якщо ти носиш прізвище Бофорт, то ти недоторканий. Байдуже, якої січки ти нарізав — татові гроші якось все виправлять. Поки я вже два роки зі шкури пнуса, щоб мати хоч маленький шанс бути прийнятою у Оксфорд, для нього ця школа не більше, ніж прогулянка.

Це нечесно. І чим довше я витріщаюсь на нього, тим більша лють мене проймає.

Мої пальці різко впиваються у купюри у моїй долоні. Міцно стискаю зуби і розриваю тонку паперову стрічку, що скріплює пачку.

Джеймс морщить чоло. — Що...

Рвучко піднімаю руку і підкидаю гроші у повітря.

Джеймс із витримкою відповідає на мій стоїчний погляд, єдина реакція — вібруючий м'яз на його щелепі.

Перш ніж купюри повільно докружляють до землі, я розвертаюся і йду.

** Bellbird (з англ.) — птах макомако, поширений у Австралії й на тихоокеанських островах цього регіону, тут: назва блогу.

*** Манґа — японські комікси.

4

РУБІ

Світло-рудий кінський хвіст розгойдується перед моїм обличчям. Я спрямовую всю свою лють безпосередньо на нього.

У всьому винна Лідія! Якби вона не пестилась із нашим вчителем, я б не спіймала обох на гарячому і вона не настукала б своєму братові на мене. Тоді я могла б сконцентруватись на уроках і не мусила б перебирати у думках, що він назвав мене Робін. Або що я розкинула довкола п'ять тисяч фунтів.

Закриваю обличчя руками. Досі не йму віри, що я справді це зробила. Не взяти грошей, звичайно, було правильним рішенням. Але все ж таки від вчорашнього дня мені в голову приходять тільки речі, на які я б могла їх витратити. Наш будинок, до прикладу. Хоча після нещасного випадку з татом вісім років тому ми поступово його й перебудували і зробили безбар'єрним, все ж деякі куточки можна було б зробити краще. А ще повільно, але з усією певністю спускає дух наше авто, а воно потрібне нам усім. Особливо татові. За сорок тисяч фунтів, які обіцяв мені Джеймс до кінця навчального року, я б могла придбати новий мікроавтобус.

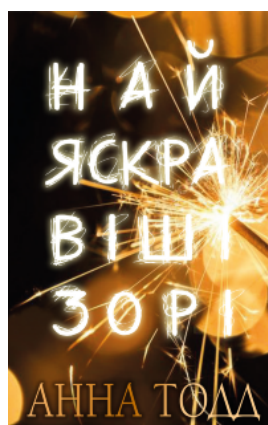
Хитаю головою. Ні, я ніколи не візьму гроші у Бофортів за мовчанку. Я не продаюся.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

[Врятуй себе](#)

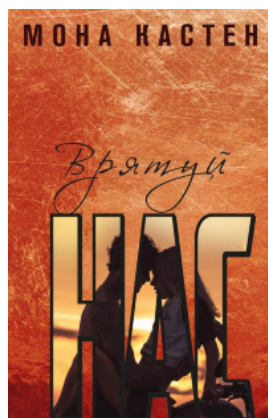
[Найяскравіші зорі](#)

[Суджені. The One](#)

[Найтемніший місяць](#)

[Врятуй нас](#)

[Перейти до категорії
Романи](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ